

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce : **Alessandria Hradec Králové, spol. s r. o.**, se sídlem Třída SNP 733, Hradec Králové, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. dubna 2015, č.j. 12485/DS/2015/GL, **t a k t o:**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. dubna 2015, č.j. 12485/DS/2015/GL, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11. 228,- Kč k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Rozhodnutím označeným ve výroku Krajský úřad Královéhradeckého kraje jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu

města Hradec Králové (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 3. 2015, sp. zn. SZ MMHK/117868/2014 OD2/MV MMHK/039382/2015. Tímto rozhodnutím uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 83a odst. 1 písm. l) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“), za což mu byla podle § 83a odst. 2 téhož zákona uložena pokuta ve výši 500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

[2] Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že provozoval silniční motorové vozidlo, které je podle § 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 25. 4. 2014 v 22:50 hodin v Hradci Králové při silniční technické kontrole nemělo platnou technickou prohlídku a měření emisí.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, včas podanou žalobou, přičemž namítal jejich nezákonnost. Navrhl proto jejich zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení včetně povinnosti zavázat žalovaného k náhradě nákladů řízení. Své výhrady specifikoval do tří níže uvedených žalobních námitek.

1) Absence ústního jednání

S odkazem na čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“) a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod namítl, že správní orgán I. stupně neprovedl ve věci ústní jednání. Vyjádřil přesvědčení, že na úpravu procesu projednání správních deliktů, které jsou trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy, analogicky dopadá zákon o přestupcích a základní principy trestního řízení. Žalobce tuto argumentaci podpořil odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015-35 a rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 55/2014-36.

2) Zjištění skutkového stavu pouze na základě úředního záznamu a jeho nepoužitelnost jako důkazního prostředku

Další pochybení spatřoval v tom, že správní orgán I. stupně jej ve svém rozhodnutí shledal vinným toliko na základě úředního záznamu pořízeného příslušníkem zasahující hlídky Policie ČR, který nemůže být považován za důkazní prostředek. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1As 96/2008-115. V návaznosti na první shora uvedenou námitku trval na tom, že správní orgán I. stupně měl povinnost nařídit ústní jednání a na něm vyslechnout osobu, která tento úřední záznam pořídila.

3) Absence výzvy k doplnění odvolání

Žalobce dále namítl, že nebyl vyzván k odstranění vady spočívající v absenci uvedení odvolacích důvodů v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Rozhodnutí žalovaného pro něj bylo překvapivé, neboť si byl vědom judikatury, dle které má nárok na to, aby mu správní orgán stanovil dodatečnou lhůtu k doplnění odvolání (konkrétně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2As 99/2010-67).

[4] Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 31. 7. 2015. Provedl podrobnou rekapitulaci řízení proběhnuvšího před správními orgány obou stupňů a plně odkázal na své rozhodnutí. Trval na tom, že správní orgán I. stupně žalobce vyzval k odstranění vad blanketního odvolání výzvou ze dne 11. 3. 2015 a určil mu lhůtu k odstranění nedostatků odvolání do 5 dnů od doručení této výzvy. Žalobce však ve stanovené lhůtě své odvolání nedoplnil. Žalovaný uvedl, že nebylo porušeno právo na spravedlivý proces, neboť nelze zaměňovat řízení o správním deliktu s řízením o přestupku, a proto není možné aplikovat na řízení o správním deliktu zákon o přestupcích. Odkázal na znění § 49 odst. 1 správního řádu s tím, že zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích nestanoví, že by při projednávání správního deliktu byl správní orgán povinen nařídít ústní jednání a nelze to ani pokládat za nezbytné ke splnění účelu řízení, neboť skutečnost, že žalobce provozoval silniční motorové vozidlo, které bylo podle § 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, byla jednoznačně zjištěna a zadokumentována. Žalobce nadto jako účastník řízení měl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neboť mu byla dána správním orgánem I. stupně možnost seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Žalovaný tak setrval na správnosti svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

II. Skutková zjištění

[5] Krajský soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jak bude níže podrobněji rozvedeno. Ze správního spisu ověřil tento skutkový stav věci.

[6] Správní orgán I. stupně obdržel dne 16. 5. 2014 od Policie ČR oznámení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu (dále jen „oznámení“), kterého se měl dne 25. 4. 2014 v 20:50 hodin dopustit provozovatel vozidla Mercedes-Benz SL63 AMG, RZ: 4H4 0630 (popis jednání pod bodem [2]). Ve spise je úřední záznam Policie ČR ze dne 26. 4. 2014 popisující přesný čas a místo kontroly uvedeného motorového vozidla s tím, že v jejím průběhu bylo zjištěno, že vozidlo nemá platnou prohlídku ve stanici technické prohlídky a měření emisí (jejich platnost byla do 27. 3. 2014), spolu s fotodokumentací vozidla a kontrolních nálepek o technické způsobilosti a měření emisí s vyznačením jejich platnosti. Jako provozovatel vozidla byl zjištěn žalobce, kterému správní orgán I. stupně doručil výzvu k seznámení se s kontrolním zjištěním a stanovil mu lhůtu k vyjádření (doručení této výzvy soud dovozuje z toho, že na ni žalobce reagoval doložením plné moci, v níž zmocnil svého zástupce k zastupování ve věci podání vysvětlení ke správnímu deliktu a následnému řízení s uvedením spisové značky věci).

[7] Poté správní orgán I. stupně vydal dne 24. 7. 2014 příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 83a odst. 1 písm. l)

zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve smyslu popisu protizákonného jednání pod bodem [2] s tím, že tímto jednáním porušil § 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Za vytýkaný správní delikt mu byla uložena pokuta ve výši 500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

[8] Proti příkazu popsanému v předchozím odstavci si žalobce podal odpor (opět toliko z této reakce žalobce lze soudit, že mu výše uvedený příkaz byl skutečně doručen), po kterém následovala s datem 11. 11. 2014 výzva k seznámení se se spisovým materiálem před vydáním rozhodnutí (bez dokladu o odeslání či doručení žalobci).

[9] S datem 1. 12. 2014 následuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně (viz bod [1]), proti kterému si žalobce podal blanketní odvolání, výsledkem kterého je nyní přezkoumávané rozhodnutí žalovaného.

III. Právní závěry krajského soudu

[10] Podle § 83a odst. 1 písm. l) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel silničního motorového vozidla nebo přípojného vozidla provozuje vozidlo, které je podle § 37 technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Podle § 37 písm. c) téhož zákona pak je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem.

[11] Jako první se soud zabýval námitkou, že při posuzování, zda byla naplněna výše uvedená skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, správní orgán I. stupně vycházel pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek. Tuto námitku shledal krajský soud v tomto případě důvodnou, byť z poněkud jiných důvodů než uvádí žalobce.

[12] Předně je třeba uvést, že krajský soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že by v daném případě byl úřední záznam jako důkazní prostředek nepoužitelný. Úřední záznam ze dne 26. 4. 2014 totiž nezachycuje žádné vysvětlení žalobce, ale pouze průběh silniční kontroly, který nadto žalobce nijak nezpochybňoval. Argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1As 96/2008-115, je proto nepřipadná.

[13] Na druhou stranu je třeba přisvědčit žalobci v tom, že úřední záznam nemůže být jediným důkazním prostředkem, ze kterého správní orgán učiní svá skutková zjištění. Tak tomu ovšem v přezkoumávané věci nebylo. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně (viz poslední dvě věty prvního odstavce jeho odůvodnění), totiž plyne, že správní orgán nepovažoval za stěžejní důkaz k prokázání viny žalobce ani tak zmíněný úřední záznam, ale především fotodokumentaci prokazující zjištěné závěry a jím opatřený výpis z registru vozidel osvědčující platnost pravidelné technické prohlídky a měření emisí v období do 27. 3. 2014. Tento výpis však není ve správním spise obsažen. Absenci jednoho z hlavních důkazů, o který se

prvoinstanční správní rozhodnutí opírá, ve správním spise je ovšem nutné pokládat za vážnou vadu řízení. Za takové situace totiž skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise. Na takové případy dopadá ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Již pro tuto vadu řízení tedy bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[14] Nejednalo se však o jedinou vadu tohoto druhu, jak bude objasněno následně.

[15] Další námitka žalobce totiž spočívala v tom, že mu nebyla správním orgánem I. stupně doručena výzva k odstranění vad podání (odvolání). Za takové situace důkazní břemeno řádného doručení této výzvy leží na žalovaném. Správní spis sice obsahuje výzvu datovanou ke dni 10. 12. 2014 a adresovanou tehdejšímu zmocněnci žalobce, jakýkoliv doklad o jejím doručení (stejně jako o doručení jiných podání správního orgánu I. stupně) však ve spise chybí. Stejně jako v případě předchozí námitky je nutné takový nedostatek pokládat za vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[16] Zbývá dodat, že taková vada řízení krajskému soudu umožnila zrušit napadené rozhodnutí bez nařízení jednání, i když krajský soud nepřehlédrl, že žalobce již v žalobě vyjádřil svůj nesouhlas s takovým postupem. Tím pochopitelně nedošlo k porušení žádného z jeho procesních práv, neboť krajský soud ve výsledku dal žalobě za pravdu.

[17] Jako poslední se krajský soud zabýval námitkou absence ústního jednání, které v daném konkrétním případě přisvědčit nemůže.

[18] Krajský soud přitakává žalobci, že ve svém rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 55/2014-36, vyslovil právní názor o povinnosti správních orgánů nařídit v řízení o správním deliktu ústní jednání. Tento právní závěr však byl překonán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8As 110/2015-46, podle něhož *„správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání (§ 49 odst. 1 správního řádu) v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků“*. Tento právní závěr krajský soud plně respektuje.

[19] Správní řád tedy v případech, kdy nevyžaduje obligatorní konání ústního jednání, ponechává správním orgánům prostor k úvaze, zda je ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení. V posuzované věci měl správní delikt spočívat v provozování motorového vozidla bez prokázání jeho technické způsobilosti k provozu na pozemních komunikacích, neboť vozidlo nemělo v době silniční kontroly platnou technickou prohlídku a měření emisí. Skutkově se tedy jednalo o jednoduchý případ, který by byl dle názoru krajského soudu dostatečně zdokumentován úředním záznamem Policie ČR, fotodokumentací a výpisem z registru vozidel (pokud by byl ve spise obsažen). Za daných okolností proto nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání. Žalobce tak nebyl zkrácen na svém právu na veřejné projednání své věci a správní orgán I. stupně nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil.

[20] V návaznosti na shora uvedené však krajský soud upozorňuje žalovaného, že po vrácení věci k dalšímu řízení je povinen respektovat závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9As 139-2015-30. Ten uvedl, že prostor pro úvahu není správním orgánům dán při dokazování, neboť požadavek, aby při dokazování byla účastníkům řízení přítomnost umožněna, vyplývá přímo z § 51 odst. 2 správního řádu. Správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání, nicméně k takovému postupu stanovuje určité podmínky. O záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání by měli být účastníci řízení včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a měl by o tom být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 správního řádu). Podle § 53 odst. 6 správního řádu se důkaz listinou za přítomnosti účastníků provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah.

[21] Krajský soud tak uzavírá, že z důvodů v tomto rozhodnutí objasněných s odkazem na § 78 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Protože vytýkané vady lze dle názoru krajského soudu odstranit i v odvolacím řízení, nepřistoupil současně ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pro úplnost dodává, že žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

[22] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve výsledku věci byl úspěšný žalobce. Krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku spojeného s podáním žaloby ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

[23] Ze soudního spisu vyplynulo, že zástupce žalobce provedl ve věci dva úkony právní služby po 3.100,-Kč: 1) příprava a převzetí zastoupení, 2) sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a písm. d)] dle advokátního tarifu. K těmto úkonům náleží úhrada paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč ke každému z nich (§ 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Výše takto stanovené odměny činí 6.800,- Kč. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, a proto mu náleželo navýšení odměny o 21% (§ 14 advokátního tarifu). Výše takto vypočtené odměny činí 8.228,- Kč. Náhrada nákladů řízení žalobce včetně soudního poplatku tak byla soudem stanovena částkou 11.228,-Kč.

[24] Krajský soud uložil shora vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť se jedná o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. ledna 2016

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu